

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U BANOVIĆIMA
Broj: 127 0 Rs 080763 24 Rs
Banovići, 21.02.2025. godine

Općinski sud u Banovićima, sudija Sead Konjević, u pravnoj stvari tužioca K.M., sin M., iz B., ..., zastupan po punomoćniku Mirjani Šarkinović, advokatu iz Tuzle, ulica Titova do br. 34, Lamela D-10, protiv tuženog RMU „Banovići“ d.d. Banovići, ulica Armije BiH, broj 52, zastupan po punomoćniku S.N., uposleniku tuženog, radi zaštite prava iz radnog odnosa, v.sp. 5,610.47 KM, nakon održane glavne rasprave, održane dana 22.01.2025. godine, u prisustvu punomoćnika stranaka, dana 21.02.2025. godine, donio je sljedeću

PRESUDU

Utvrđuje se da se da je nezakonita, te se poništava odluka tuženog RMU Banovići d.d. Banovići: Odgovor broj 18928/23 od 20.10.2023. godine,

Obavezuje se tuženi da tužitelju K. (M.) M. iz B., ..., isplati naknadu umjesto korištenja godišnjeg odmora za 23 neiskorištena dana godišnjeg odmora u 2023. godini u ukupnom iznosu od 5.610,47 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 24.06.2023. godine pa do isplate, a sve u roku od 15 dana od dana prijema presude.

Obavezuje se tuženi da tužitelju nadoknadi i troškove ovog postupka u iznosu od 1.080,00 KM, a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja presude pa do konačne isplate.

Obrazloženje

Tužitelj K.M. je ovom sudu podnio tužbu, dana 18.01.2024. godine, protiv tuženog radi zaštite prava iz radnog odnosa. U tužbi je naveo da je kod tuženog na osnovu Ugovora o ovlaštenjima, pravima i obavezama Izvršnog direktora za pravne i kadrovske poslove, broj: 16024/21 od 23.08.2021. godine, bio zaposlen kao član uprave tuženog i obavljao poslove Izvršnog direktora za pravne i kadrovske poslove. Rješenjem tuženog, broj: 3470/23 od 23.02.2023. godine, tužitelju je odobreno korištenje godišnjeg odmora za 2023. godine, u trajanju od ukupno 23 radna dana, te je određeno da korištenje godišnjeg odmora tužitelja počinje teći od 02.03.2023. godine, a završava se 03.04.2023. godine. Rješenjem tuženog, broj: 3914/23 od 28.02.2023. godine, stavljeno je van snage prethodno rješenje kojim je utvrđena dužina trajanja i period korištenja godišnjeg odmora za

2023. godinu. Ovo isključivo radi neophodnosti poduzimanja vanrednih aktivnosti od strane tuženog u upravnom postupku pred UIO, koje nisu trpile odlaganje u predmetnom periodu, kada je tužitelj trebao koristiti godišnji odmor, koje su bile od velikog značaja za zaštitu prava i interesa tuženog. Na osnovu odluke Nadzornog odbora tuženog broj: 11367/1012 od 23.06.2023. godine je tužitelju prestao radni odnos kod tuženog, tako da tužitelj do dana prestanka radnog odnosa nije iskoristio godišnji odmor kod tuženog za 2023. godinu, iako je na to imao pravo. Shodno prednjem, tužitelj 2023. godine nije iskoristio godišnji odmor kod tuženog, a to usljed krivice tuženog, jer je isti stavio van snage rješenje o godišnjem odmoru tužitelja, kako bi tužitelj učestvovao kao član komisije u aktivnostima i doprinosio radnjama koje nisu trpile odlaganje, sve u cilju zaštite prava tuženog, a nakon čega nije donio novo rješenje kojim bi tužitelju, odredio period korištenja godišnjeg odmora sve do dana prestanka radnog odnosa tužitelja. Kako je tužitelju radni odnos prestao odmah danom donošenja odluke Nadzornog odbora tuženog, dana 23.06.2023. godine, to je tužitelj naknadno podnio zahtjev tuženom za isplatu naknade umjesto korištenja godišnjeg odmora dana 20.07.2023. godine. Tuženi je zahtjev tužitelja odbio odgovorom od 20.10.2023. godine, a navodno jer se nije moglo utvrditi da li je tužitelj godišnji odmor koristio ili ne 2023. godine i da li su relevantna rješenja o godišnjem odmoru i njegovom stavljanju van snage u skladu sa važećim internim aktima. Na osnovu čl. 52. st. 4. Zakona o radu i čl. III. Pravilnika o radu tuženog, tuženi je bio dužan tužitelju uvažiti zahtjev i obračunati, a potom i isplatiti naknadu umjesto korištenja godišnjeg odmora, u novčanom iznosu koji bi tužitelj primio da je koristio cijeli godišnji odmor. Ovaj iznos bi dakle odgovarao iznosu plate tužitelja za utvrđena 23 radna dana, a koji iznos plate je, shodno tadašnjem ugovoru između stranaka, kojim je definisan radni odnos i međusobne obaveze stranaka (pa tako i plata u čl. 6. Ugovora), utvrđen kao iznos 4,2 prosječnih mjesečnih neto plata isplaćenih u Federaciji BiH u prethodna 3 mjeseca prema posljednjem objavljenom podatku Federalnog zavoda za statistiku. Kako shodno objavljenim podacima Zavoda za mjesec april-juni 2023. godine prosječna neto plata isplaćena po radniku iznosi 1.258,00 KM, to bi tužitelju u predmetnom periodu juna i jula 2023. godine, puni iznos plate predstavljao dakle umnožak navedenog iznosa sa koeficijentom 4,2, dakle 5.283,60 KM, s tim da je ovaj iznos ide za prosjek od 21,66 radnih dana (kako je u aprilu predmetne godine bilo 20, u maju 23, a u junu 22 radna dana, odnosno ukupno 65), to je predmetni iznos potrebno uskladiti za puni iznos predviđenih radnih dana godišnjeg odmora — 23, odnosno tuženi je tužitelju dužan isplatiti novčani iznos od 5.610,47 KM naknade, umjesto korištenja godišnjeg odmora za 23 neiskorištena dana godišnjeg odmora. Tražio je da se utvrdi da je nezakonita, te da se poništi odluka RMU „Banovići“ d.d. Banovići – Odgovor, broj: 18928/23 od 20.10.2023. godine, te obaveže tuženi da isplati naknadu umjesto korištenja godišnjeg odmora za 23 dana u iznosu od 5.610,47 KM.

U odgovoru na tužbu i tokom postupka tuženi je osporio tužbeni zahtjev kako osnov tako i visinu tužbenog zahtjeva, te istakao da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan u cjelosti. Neosnovane su tvrdnje tužitelja koji je obnašao funkciju Izvršnog direktora za pravne i kadrovske poslove da tužitelj u 2023. godini, nije koristio godišnji odmor kod tuženog usljed krivice tužitelja, jer je kako navodi

tužitelj u tužbi, tuženi stavio rješenje o godišnjem odmoru van snage. Naime, iz Rješenja o stavljanju van snage rješenja o godišnjem odmoru tužitelja, broj: 3914/23 od 28.02. 2023. godine, proizilazi da će se termin godišnjeg odmora za 2023. godinu, odrediti naknadno i to po okončanju upravnog postupka pred drugostepenim organom UIO BiH u predmetu broj: 04/4-1/1 V-171-Upž-3-3/23, a o čemu će biti doneseno drugo rješenje. U rješenju o stavljanju van snage rješenja o godišnjem odmoru tužitelja, u pouci o pravnom lijeku ostavljeno je pravo radniku - tužitelju da može u roku od 30 dana tražiti ostvarivanje prava kod poslodavca, ukoliko smatra da mu je isto povrijeđeno. Osim toga tužitelj nije tražio novi termin za korištenje godišnjeg odmora, stoga ne postoji krivica na strani poslodavca (tužene), zbog čega tužitelj nije koristio godišnji odmor, nego se radi o isključivoj odgovornosti tužitelja, obzirom da tužitelj svojom krivicom nije se žalio na rješenje o stavljanju van snage rješenja o korištenju godišnjeg odmora, čime je rješenje postalo konačno, niti je tužitelj tražio da mu se odredi novi termin za korištenje godišnjeg odmora. Imajući u vidu stav II rješenja o stavljanju van snage rješenja o godišnjem odmoru, u kome je navedeno da će se termin godišnjeg odmora za 2023. godinu, odrediti naknadno i to po okončanju upravnog postupka pred drugostepenim organom UIO BiH u predmetu, broj: 04/4-1 17-1-Upž-3-3/23, a o čemu će biti doneseno drugo rješenje, opće poznata je stvar tužitelju koji je u to vrijeme obnašao funkciju Izvršnog direktora za pravne i kadrovske poslove, da upravni postupci traju često i dugi niz godina, te da nije zabilježena praksa u bilo kojem privrednom društvu, da se nekome radniku uskrati pravo na korištenje godišnjeg odmora do okončanja upravnog, niti bilo kojeg drugog postupka pred bilo kojim organom uprave i sudom. Stoga je tuženi, imajući u vidu iznesene činjenice, obzirom da je obnašao poziciju prvog pravника u privrednom društvu i isti je kao član uprave odgovoran za zakonitost poslovanja privrednog društva i kadrovske poslove u ovom slučaju tužene, u kome je zaposleno još preko 30 pravника, trebao shodno uputama datim u pouci o pravnom lijeku iznijeti prigovor ili žalbu na rješenje o stavljanju van snage rješenja o godišnjem odmoru, te tražiti da mu se odredi novi termin za korištenje godišnjeg odmora za 2023. godinu, što tužitelj u predmetnom slučaju nije učinio, te samim time sam snosi krivicu za korištenje ili ne korištenje godišnjeg odmora, a ne tužena. Iz obrazloženja rješenja o stavljanju van snage rješenja o godišnjem odmoru, proizilazi da je tužitelj bio angažovan na zauzimanje stava o potrebi izjavljivanja žalbe na rješenje UIO, broj: 04/4-1/IV-17-1Upž-3-3/23 od 15.02.2023. godine, a sam rok za izjavljivanje žalbe u upravnom postupku iznosi 15 dana, te samo rješenje na koje je upućena žalba je doneseno 15.02.2023. godine, iz čega proizilazi da je žalba tužene morala biti poslata do 03.03.2023. godine, te s tim u vezi učešće tužitelja u pripremanju žalbe tužene, nikako ne bi uticalo na onemogućavanje korištenja godišnjeg odmora, obzirom da je plan za korištenje godišnjeg odmora po rješenju o godišnjem odmoru tužitelja, počinjao teći od 02.03. 2023. godine, a završavao do 03.04.2023. godine. Imajući u vidu i ovu činjenicu, da je tužitelj kao Izvršni direktor za pravne i kadrovske poslove, morao uputiti prigovor na rješenje o stavljanju van snage rješenja o godišnjem odmoru, a što mu je ostavljeno u pouci o pravnom lijeku, zbog čega sam snosi krivicu za nekorisćenje godišnjeg odmora u planiranom terminu određenim rješenjem o godišnjem odmoru, broj: 3470/23 od 23.02.2023. godine. Imajući u vidu organizacionu strukturu tužene, iz koje proizilazi da je Sektor za opšte pravne i kadrovske poslove, tačnije kadrovska služba zadužena za izdavanje

rješenja o godišnjem odmoru, a sam tužitelj je obnašao funkciju Izvršnog direktora za pravne i kadrovske poslove, koji je po Ugovoru o ovlaštenjima, pravima i obavezama Izvršnog direktora za pravne i kadrovske poslove, broj: 16024/21 od 23.08.2021. godine, između ostalog bio nadležan za: organiziranje rada, zastupanja i predstavljanja društva, zatim je odgovoran za zakonitost poštovanja u svom djelokrugu ovlaštenja i obaveza, rukovodi i koordinira poslovima iz djelokruga opštih, kadrovskih, socijalnih poslova i obezbjeđenja, odgovara za zakonitost u okviru ovlaštenja i odgovornosti, zajedno sa ostalim članovima Uprave učestvuje u donošenju opštih i pojedinačnih akata, predlaže i poduzima mjere za efikasno, kvalitetno i odgovorno vršenje opštih, pravnih i kadrovskih poslova, samom tom činjenicom može se slobodno zaključiti da je sam tužitelj u skladu sa svojim opisom poslova navedenim u Ugovoru o ovlaštenjima, pravima i obavezama Izvršnog direktora za pravne i kadrovske poslove broj: 16024/21 od 23.08.2021. godine, svojom krivicom odgovoran za korištenje ili ne korištenje godišnjeg odmora i ne donošenje novog rješenja o godišnjem odmoru. Tužena je kroz svoj odgovor broj: 18928/23 od 20.10.2023. godine, navela da je izvršila analizu izdatih rješenja za godišnji odmor i rješenja o stavljanju Van snage rješenja o godišnjem odmoru, gdje su utvrđene mnoge nepravilnosti u vođenju kadrovskih poslova, počev od vođenja evidencije nadnice, te nepravilnosti vođenja rješenja o godišnjem odmoru u knjizi protokola, stoga se nije moglo precizno utvrditi da li je tužitelj koristio ili nije koristio godišnji odmor u 2023. godini, te sama odgovornost i krivica za korištenje ili ne korištenje godišnjeg odmora ide na stranu tužitelja, obzirom da je isti bio odgovoran za organizovanje i rukovođenje Sektorom za opšte, pravne i kadrovske poslove kao Izvršni direktor za pravne i kadrovske poslove. Predložio je da sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti.

U toku postupka izvedeni su dokazi saslušanje tužitelja K.M. u svojstvu parnične stranke, svjedoka E.S. i A.B., kao i uvid i čitanje materijalnih dokaza i to: “[...]”, pa je sud shodno članu 8. Zakona o parničnom postupku donio odluku kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Među strankama je nesporno da je tužitelj bio u radnom odnosu kod tuženog na osnovu Ugovora o ovlaštenjima, pravima i obavezama Izvršnog direktora za pravne i kadrovske poslove, broj: 16024/21 od 23.08.2021. godine, a da mu je prestao radni odnos 23.06.2023. godine, Odlukom Nadzornog odbora, broj: 11367/2023 od 23.06.2023. godine. Nesporno je među strankama visina naknade za 23 dana godišnjeg odmora, koliko tužitelju pripada, u situaciji da ostvari pravo na naknadu zbog nekorisćenja godišnjeg odmora. Sporno je među strankama da li je tužitelj ostvario pravo ili ne, na naknadu za korištenje godišnjeg odmora.

Iz iskaza tužitelja saslušanog u svojstvu parnične stranke proizlazi da je kod tuženog u spornom periodu obavljao poslove Izvršnog direktora za pravne i kadrovske poslove. U mjesecu junu 2023. godine, odlukom Nadzornog odbora razriješen je iz uprave tuženog zajedno sa svim ostalim članovima uprave. Po ugovoru o ovlaštenjima, pravima i obavezama izvršnog direktora za pravne i kadrovske poslove od 23.08.2021. godine, obavljao je niz poslova među kojima je organizovanje rada zajedno sa svojim saradnicima, pravne službe, službe za opšte poslove, kadrovske službe, sudjelovao u radu uprave, davao mišljenja o pravnim

pitanjima i slično. Predmetne 2023. godine, nije iskoristio godišnji odmor iz razloga što je bio aktivno angažovan u radu komisije koja je u vezi sa zapisnicima i rješenjima uprave za indirektno oporezivanje zastupala i štitila interese Rudnika. Plan godišnjih odmora podnosi se krajem prethodne godine za tekuću godinu. Godišnji odmor je planirao koristiti u martu mjesecu 2023. godine, ali ga nije iskoristio zbog naprijed navedenih razloga. Rad u toj komisiji je kontinuirano trajao od početka 2023. godine, pa sve do njegovog razrješenja u mjesecu junu. U tom periodu je komisija izradila nacрте prigovora na zapisnik uprave za indirektno oporezivanje, a potom po odlukama uprave za indirektno oporezivanje i dvije žalbe na donesena rješenja, kao i sačinila tužbu u upravnom sporu. U međuvremenu je kao opunomoćenik rudnika po istom pitanju zastupao rudnik kod direktora regionalnog centra zajedno sa A.B.. Posebno napominje da je po specifičnosti i složenosti problematike koja se ticala, tako da kaže i pravnog i ekonomskog dijela, komisija kontinuirano radila na iznalaženju načina i metoda za što bolju zaštitu interesa, a i sama činjenica da su istim rješenjem naložene obaveze rudniku, čini mu se u vrijednosti nekih 800.000,00 KM, dovoljno govori o složenosti i odgovornosti navedenog posla. Zbog svega naprijed navedenog nije bio u prilici koristiti godišnji odmor kada je planirao i kada mu je odobren. Ta smjena ga je iznenadila, obzirom da je 2021. godine, imenovan na mandatni period od četiri godine. Po prekidu radnog odnosa obratio se poslodavcu sa zahtjevom da mu isplati naknadu za nekorištenje godišnjeg odmora, što je poslodavac svojom odlukom odbio.

Iz iskaza svjedoka E.S. proizlazi da nakon dostavljanja zapisnika inspektora Uprave za indirektno oporezivanje, obzirom na ozbiljnost problema, formirana je komisija koja je trebala da praktično isprati cjelokupnu proceduru, tj. osporavanja navoda iz rješenja, jer se radilo o dodatno utvrđenoj obavezi za rudnik u iznosu približno oko milion maraka, mislim 800.000,00 KM i plus kamate, a uz to i prekršaji koji iz toga slijede. K.M. u svojstvu izvršnog direktora za pravne poslove je bio upućen u rad komisije kao najodgovornija osoba za pravna pitanja, obzirom da je slučaj bio iz domena ekonomije i prava. U komisiju su bili uključeni svi najrelevantniji i odgovorniji kadrovi rudnika. K.M. je bio član te komisije U periodu od kraja 2022. godine, u kontinuitetu do razrješenja sa dužnosti izvršnog direktora. Taj proces je koliko zna još uvijek u toku. Obaveze komisije su bile da u prvom koraku sačine prigovor na zapisnik inspekcije. Nakon toga, obzirom da taj prigovor nije prihvaćen, komisija je izradila žalbu prvostepenom, a zatim drugostepenom organu uprave za indirektno oporezivanje. Obzirom da žalbe nisu uvažene, komisija je procijenila da treba da podnese tužbu za upravni spor na odluke uprave za indirektno oporezivanje. Tu tužbu je najvećim dijelom K.M. osmislio i uradio. Misli da su je čak zadnjih dana uputili pred njihovo razrješenje. Uprava je bila svo vrijeme informisana o radu komisije i pratila poduzete aktivnosti. Nije postojala mogućnost da K.M. koristi godišnji odmor u ovom vremenu, a iskreno rečeno od uprave niko ga nije ni koristio.

Iz iskaza svjedoka A.B. proizlazi da od decembra 2022. godine, pa do razrješenja uprave u junu 2023. godine, radio je na poslovima izvršnog direktora za ekonomske poslove. Kada su dobili zapisnik uprave za indirektno oporezivanje, direktor je formirao komisiju koja je trebala da sačini prigovor na zapisnik i da uradi sve daljnje radnje u tom predmetu. On je bio predsjednik te komisije, s obzirom da se radilo o naknadno utvrđenoj obavezi u rudniku u iznosu preko

900.000,00 KM, sa kamatom. K.M. je bio član te komisije, jer je obavljao poslove izvršnog direktora za pravne i kadrovske poslove. Iako je bio predsjednik te komisije, K.M. je bio nosilac najvećeg tereta, tj. poduzimao određene pravne radnje protiv zapisnika i drugih odluka uprave za indirektno oporezivanje. Nakon svakog akta koji su dobili od uprave za indirektno oporezivanje, upoznali su upravu rudnika, tj. direktora, kako bi zajednički poduzimali odgovarajuće radnje. U tom kontekstu pripremili su prilog na zapisnik, kada je prigovor odbačen, pripremili su žalbu na rješenje, a kada su iscrpili te pravne lijekove, onda su išli na tužbu u upravnom sporu. Imali su sastanak kod regionalnog direktora uprave za indirektno oporezivanje prije vođenja upravnog spora. Misli da su tužbu uspjeli podnijeti posljednjeg dana. U tom periodu od uprave niko nije koristio godišnji, pa ni K.M., ali su oni kao članovi uprave koji su bili uposlenici rudnika, imali mogućnost tokom te godine da koriste godišnji odmor, pa je stoga svjedok iskoristio to pravo u toku 2023. godine. K.M. nije bio uposlenik i poslije razrješenja uprave nije imao mogućnost korištenja godišnjeg odmora.

Uvidom u Rješenje o godišnjem odmoru, broj: 3470/23 od 23.02.2023. godine, utvrđeno je da radniku K.M. se odobrava korištenje godišnjeg odmora za 2023. godinu u trajanju od ukupno 23 radna dana. Korištenje godišnjeg odmora počinje teći od 02.03.2023. godine, a završava se 03.04.2023. godine, a na posao se treba javiti 04.04.2023. godine. Za vrijeme korištenja godišnjeg odmora imenovani ima pravo na naknadu plaće u skladu sa članom 109. stav 1. tačka 1. Pravilnika o radu.

Uvidom u Rješenje o stavljanju van snage rješenja o godišnjem odmoru, broj: 3914/23 od 18.02.2023. godine, utvrđeno je da se stavlja van snage Rješenje o korištenju godišnjeg odmora, broj: 3470/23 od 23.02.2023. godine, kojim je radniku K.M., Izvršnom direktoru za pravne i kadrovske poslove, utvrđena dužina trajanja u periodu korištenja odmora za 2023. godinu. Termin za korištenje godišnjeg odmora za 2023. godinu, radniku će se utvrditi naknadno i to po okončanju upravnog postupka pred drugostepenim organom UIO BiH, u predmetu, broj: 04/4-1/IV-17-1-Upž-3-3/23, a o čemu će biti doneseno posebno rješenje.

Uvidom u Odluku o razrješenju članova Uprave – Direktora i Izvršnih direktora RMU „Banovići“ d.d. Banovići, broj: 11367/2023 od 23.06.2023. godine, utvrđeno je da su smijenjeni članovi Uprave – Direktori i Izvršni direktori RMU „Banovići“ d.d. Banovići, među kojima i Izvršni direktor za pravne i kadrovske poslove K.M.. Odluka stupa na snagu 24.06.2023. godine.

Uvidom u Odgovor tuženog RMU „Banovići“ d.d. Banovići, na zahtjev K.M. za isplatu naknade umjesto korištenja godišnjeg odmora, broj: 18928/23 od 02.10.2023. godine, utvrđeno je da je zahtjev odbijen kao neosnovan.

Iskaz tužitelja dat u svojstvu parnične stranke, kao i iskaze svjedoka E.S. i A.B., sud je prihvatio objektivnim, jer su u potpunosti saglasni materijalnim dokazima u spisu (rješenje o korištenju godišnjeg odmora, rješenje o stavljanju van snage rješenja o korištenju godišnjeg odmora i odluka Nadzornog odbora o razrješenju Uprave društva), a svode se na to da je tužitelj prvobitno dobio rješenje o korištenju godišnjeg odmora za period mart, april, te da je isto zbog vanrednih okolnosti, izjavljivanje prigovora i žalbi na rješenje Uprave za indirektno oporezivanje,

stavljeno van snage i da do razrješenja dužnosti člana Uprave, tužitelj nije dobio novo rješenje o korištenju godišnjeg odmora. Tužitelj nije prigovarao iskazima svjedoka, a tuženi je prigovorio iskazu tužitelja i svjedoka samo ako su u suprotnosti sa materijalnim dokazima, pa budući da su iskazi tužitelja i svjedoka u potpunosti saglasni sa relevantnim materijalnim dokazima o korištenju godišnjeg odmora, sud je ove iskaze prihvatio kao vjerodostojne.

Iz provedenih dokaza utvrđeno je da je tužitelj bio u radnom odnosu kod tuženog od 23.08.2021. godine do 23.06.2023. godine, kada je kao član Uprave razriješen dužnosti Izvršnog direktora za pravne i kadrovske poslove. Tužitelju je u potpunosti prestao radni odnos kod tuženog, s obzirom da prije obavljanja dužnosti u Upravi društva, nije bio u radnom odnosu kod tuženog. Rješenjem o godišnjem odmoru tuženog, broj: 3470/23 od 23.02.2023. godine, tužitelju je odobreno korištenje godišnjeg odmora od 23 dana u vremenu od 02.03.2023. godine do 03.04.2023. godine, da bi zbog angažovanja tužitelja u radu Komisije koja je trebala odgovoriti na akt Uprave za indirektno oporezivanje o dodatnom oporezivanju, tuženi donio rješenje o stavljanju van snage rješenje o godišnjem odmoru, broj: 3914/23 od 28.02.2023. godine. Do razrješenja tužitelja kao člana Uprave, nije doneseno novo rješenje o korištenju godišnjeg odmora.

Predmet tužbenog zahtjeva je naknada plaće zbog manje plaće tužitelju u iznosu od 5.610,47 KM, koliko iznosi plata tužitelja da je koristio godišnji odmor prije razrješenja sa dužnosti Izvršnog direktora. Za rješavanje ovog spornog odnosa relevantna je odredba člana 52. Zakona o radu („Službene novine F BiH“, broj 26/16 i 89/18). Naime, odredba člana 52. Zakona o radu u stavu 1. propisuje da Plan korištenja godišnjeg odmora utvrđuje poslodavac, uz prethodnu konsultaciju sa radnicima ili njihovim predstavnicima u skladu sa zakonom, uzimajući u obzir potrebe posla, kao i opravdane razloge radnika. Stav 2. istog člana propisuje da je poslodavac dužan pisanom odlukom obavijestiti radnika o trajanju godišnjeg odmora i periodu njegovog korištenja najmanje sedam dana prije korištenja godišnjeg odmora. Stav 3. propisuje da radnik za vrijeme korištenja godišnjeg odmora ima pravo na naknadu plaće, u visini plaće koju bi ostvario da je radio. U stavu 4. propisuje da u slučaju prestanka ugovora o radu, poslodavac je dužan radniku koji nije iskoristio cijeli ili dio godišnjeg odmora isplatiti naknadu umjesto korištenja godišnjeg odmora u iznosu koji bi primio da je koristio cijeli, odnosno preostali dio godišnjeg odmora, ako godišnji odmor ili njegov dio nije iskoristio krivicom poslodavca. Slijedom navedene odredbe proizlazi da Plan korištenja godišnjeg odmora utvrđuje poslodavac, uz prethodnu konsultaciju sa radnicima, uzimajući u obzir potrebe posla, kao i opravdane razloge radnika. Za korištenje godišnjeg odmora za 2023. godinu, tuženi je, shodno Planu korištenja godišnjeg odmora, tužitelju odobrio korištenje godišnjeg odmora u trajanju od 23 dana, za period 02.03.2023. godine do 03.04.2023. godine, da bi prije početka korištenja godišnjeg odmora, da na 28.02.2023. godine, donio rješenje o stavljanju van snage prethodnog rješenja, uz naznaku da će se termin korištenja godišnjeg odmora utvrditi naknadno, po okončanju postupka pred Upravom indirektnog oporezivanja BiH, u predmetu, broj: 04/4-1/IV-17-1-Upž-3-3/23 o čemu će biti doneseno posebno rješenje. Budući da tuženi nije donio tužitelju posebno – novo rješenje o korištenju godišnjeg odmora do njegovog razrješenja kao člana Uprave 23.06.2023. godine, tužitelju je prestao radni odnos kod tuženog, a da nije koristio godišnji odmor za 2023. godinu. Prema tome, tužitelj nije koristio godišnji odmor

za 2023. godinu, prije razrješenja sa pozicije Izvršnog direktora, prevashodno zbog povećanog obima poslova kod tuženog, angažovanja tužitelja u radu Komisije za poduzimanje pravnih radnji pred organom UIO BiH, što se ne može staviti u krivnju tužitelju, nego tuženom. U takvoj situaciji, poslodavac je dužan radniku koji nije iskoristio cijeli ili dio godišnjeg odmora isplatiti naknadu umjesto korištenja godišnjeg odmora u iznosu koji bi primio da je koristio cijeli, odnosno preostali dio godišnjeg odmora, ako godišnji odmor ili njegov dio nije iskoristio krivicom poslodavca (član 52. stav.4 Zakona o radu). Među strankama nije bila sporna visina tužbenog zahtjeva od 5.610,47 KM, što predstavlja 4,2% prosječnih neto plaća isplaćenih u Federaciji BiH u prethodna tri mjeseca prema posljednjem objavljenom podatku Federalnog zavoda za statistiku, pa je sud budući da nije iskoristio godišnji odmor, bez svoje krivice, prije razrješenja kao člana Uprave, odlučio kao u izreci presude.

Odluku o troškovima parničnog postupka sud je donio na osnovu čl. 386. st. 1. ZPP-a, jer je tužitelj u potpunosti uspio u parnici, pa je sud obavezao tuženog da tuženom naknadi troškove postupka u iznosu od 1.080,00 KM, a koji se sastoje od nagrade advokatu za sastav tužbe u iznosu od 360,00 KM, pristupa na pripremno ročište od 12.11.2024. godine u iznosu od 360,00 KM, pristupa na glavnu raspravu od 22.01.2025. godine u iznosu od 360,00 KM.

SUDIJA

Sead Konjević

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba, Kantonalnom sudu Tuzla, putem ovog suda u roku od 15 dana od dana prijema iste.